

ви една логика глупава, извънредна, зломисленна, и тъй се намира въ едно положение съвсѣмъ противоположно на положенъето на философътъ и на християнинътъ.

Ако да бѣхъ проповѣдникъ, щѣхъ да постоянно ствувамъ често върху нуждата да убивамъ у насъ си гнѣвътъ: не може да бѣде човѣкъ добъръ безъ това условие. Колко бѣше миренъ у себеси и съсъ другитѣ овзи, които сми длѣжни да подражявами! Нѣ, нѣма великодушие, ако нѣма правда безъ умѣренность, безъ единъ духъ дѣто да ни кара да се ухилвами отъ колкото да се разярявами за това дѣто се случява у този късъ животъ. Гнѣвътъ струва само за случяятъ, и то твърдѣ нарѣдко, когато ни послужи да смѣтимъ лошитѣ и да ги извадимъ отъ безправдата.

Може да има разярения различни отъ онѣзи дѣто азъ познавамъ, и по малко да сж за охулванъе; иъ това разяренъе, което до сега ме владѣеше, не бѣше само единъ гнѣвъ възбуденъ отъ скърбъта: съсъ него се размисаше много умраза, едно постоянно желанъе да кълнж, да си описвамъ обществото изобщо, и тогози или оногози, съсъ най мръсенитѣ бон. Каква болестъ дѣто молепеува въ свѣтътъ! човѣкъ се мисли за по добъръ като мрази подобниятъ си. Види се че приятелитѣ си думатъ на ухото: «Нѣка се обичями помѣжду си; послѣ, като крѣщиме че другитѣ хора не струватъ нищо, ще ни зематъ за полвинъ богове.»

Чюдно нѣщо! да може човѣкъ да има толкозь удовлетвие за да живѣе тъй въ разяренъето. Въ него намвратъ единъ видъ юначество. Ако прѣдмѣтътъ, който служеше вчера за храна на гнѣвътъ ни, умре,